

КЛАДЕШЕЦЪТ НА ВЪЗНЕСЕНИЕТО

БРАНДЪН САНДЕРСЪН

РОМАН ОТ ПОРЕДИЦАТА МЪГЛОРОДЕН

КЛАНДЕНЕЛЪТ НА
ВЪЗНЕСЕНИЕТО

Артлайн Студиос
София, 2020

Brandon Sanderson

MISTBORN: THE WELL OF ASCENSION

copyright © 2020 Dragonsteel Entertainment, LLC

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описание на имена, персонажи, места и случки са продумани на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчитат на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизведена без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЛАДЕНЕЦЪТ НА ВЪЗНЕСЕНИЕТО

2020 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Брандън Сандерсън

Превод: © Юлиян Стойнов

Редактор: Венелин Пройков

Корица: Тодор Христов

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-168-2

*На Филип Коу,
която може би никога няма да разбере
моите фентъзи произведения,
но ме научи на много неща за живота,
и ето защо ще напиша –
че вероятно винаги е знаела.*

Благодаря ти, бабо!

СЪДЪРЖАНИЕ

И ОЩЕ БЛАГОДАРНОСТИ 9

КРАТКО ОПИСАНИЕ НА ПЪРВА КНИГА 11

ЧАСТ ПЪРВА 15

ЧАСТ ВТОРА 131

ЧАСТ ТРЕТА 335

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА 475

ЧАСТ ПЕТА 611

ЧАСТ ШЕСТА 709

ЕПИЛОГ 753

ARS ARCANUM: ТАЙНИТЕ ИСКУССТВА 761

И ОЩЕ БЛАГОДАРНОСТИ

В началото, както винаги, могат прекрасен агент Ажошуа Бямис и редакторът Моше Феаер заслужават висока оценка за усилията си. Тази книга се нуждаеше от внимателно планиране и те участваха активно в задачата. Изпращам им своите благодарности, както и на техните помощници Стив Манчино (сам по себе си също прекрасен агент) и Денис Уонг.

Има и други чудесни хора от „Тор“, които заслужават моите благодарности. Дори Йодър (най-добрият търговски представител в страната) свърши невероятна работа при продажбите на книгата. Сет Аърнър, художествен директор в „Тор“, е гений в съставянето на книгата с илюстрациите към нея. И като става дума за хуложници, мисля, че ненадминатият Кристиан Макграт се справи фантастично с корицата. Още негови работи могат да се видят на jonfoster.com. Айзък Стюарт, мой добър приятел и колега по перо, разработи картата и символите за отслабните глави. Открийте го на peethermore.com. Шоун Бойлс е официалният хуложник на Мълдорданите Даама и невероятен събеседник. В моята уебстраница ще откриете още информация по въпроса. И накрая, бих искал да благодаря на издателския отсла на „Тор“ – особено на Дог Лин, на която дължа отлично проведената рекламна кампания на моята книга. Много благодаря на всички ви!

Друга поредица благодарности изпращам на моите пилотни читатели. Неуморната група осигуряваше постоянен поток информация още от началото на работата върху тази книга, справяше се с всички проблеми, грешки и непосладователности, преди да ти поправа. В строго определен ред тези хора са:

Бен Оасън, Криста Оасън, Натан Гуарич, Етан Скарста, Ерик Дж. Егърс, Джилена О'Брайън, К. Лий Плейър, Кимбъл Дарсън,

Брайс Къндик, Аженси Патерсън, Хийтър Кърби, Сами Тейдър, Весмогълното местимение, Бради Рийнър, Холи Венсейбъ, Ажи-ми, Аън Дейтън, Ажанет Дейтън, Кейлин Зобеа, Стейси Уитман, Сара Байлънд и Бенджамин Р. Оасън.

Специални благодарности на хората от „Прово Уолдънбукс“ за тяхната подкрепа. Стърлинг, Робин, Ашли и невероятното Ауро Стив Даймънд Книжарницата и Райън МакБрайт (които също бяха мои пилотни читатели). Освен това не бива да пропускам брат ми Джордан заради работата му върху уебстраницата (заедно с Ажер Крийр). Джордо носи също така официанатата тигла „Помогни на Брандън да не се самозабрави“ с неговото тежко задължение да си прави подобия с мен и с книгите ми.

Майка ми, баща ми и сестрите оказваха също непрестанна подкрепа. Ако съм забравил някои от пилотните читатели, нека ми простят! Ще ги изброя двойно смядавшия път. И една бележка за Питър Аустром – не съм те пропуснал, просто реших да те преставам към финада, за да се поизпоттиш маако.

Накрая благодарности на чудесната ми съпруга, с която се оженихме по време на редактирането на тази книга. Емили, обичам те!

КРАТКО ОПИСАНИЕ НА ПЪРВА КНИГА

В „Мьлгороден: Последната империя“ се разказва за Последната империя, основана и управлявана от лорд Ваадетеля. Преди хиляда години лорд Ваадетеля посл сиагата от Кладенеца на Възнесението и вероятно срази с нейна помощ могъщо създанис, известно като Дъбината.

Лорд Ваадетеля завладяа целия свят и основаа Последната империя. Управляваа в продължение на едно хилядолетие, по-тъпквайки всички останни краства, култури, религии и езици, съществували преди него. На тяхно място изгради своя държава и създаа своя религия. По-голямата част от хората в нея се наричали „скад“, термин, сходен с „роби“ или „селяни“. Други били избрани за благородници – повечето от тях били наследници на хората, които помагали на лорд Ваадетеля в годините на неговите завоевания. Предполага се, че лорд Ваадетеля ги е надарил със сиагата на аномантията, за да си осигури могъщи и същевременно напълно разумни убийци и воини, в противовес на бруталните коалоси. После използва саниите и другите за завладяването на света. На скаа и благородниците било забранено да се кръстосват, та аномантията да не се предава на простонародieto, но понякога все пак се раждали деца от смесени връзки.

През хилядата години управление на лорд Ваадетеля скаа многократно се вдигали на неуспешни въстания.

Един нечистокръвен Мьлгороден, Кесайър, най-почтуйтият крадец с благородническа кръв в Последната империя, решава да отпрати преизвикателство лично към лорд Ваадетеля. Дръзкият му опит обаче завършва с неговото паеняване и той е праген в

Хатсинските ями, страховитите подземни галерии, в които се до-
бива атиум.

Говорели, че никой не можел да избяга от Хатсинските ями, но
Кесайър успял. Докато бил там, той поучил дарбата на Мьгло-
роден и успява да спечели свободата си. Наричат го Опесамия от
Хатсин.

Смеа това прекеждане Кесайър преставя да се интересува от
лично обогатяване и решава да осъществи най-смелия си план: да
събори Посесамната империя.

За тази цел той наема група крадци, повечето нечистокръвни
Мьглови. В същия период приобщава към групата и сано Мьгло-
родно момиче, Вин. Вин не осъзнава силите си и Кесайър я взема в
групата и за да я обучава, и с тайната мисъл да ѝ предаде заветите си.

Групата на Кесайър се заема да събира бунтовническа армия.
Някои членове на групата хранят подозрения, че Кесайър се капи-
да стане новият лорд Вадстел, още повече че той започва да при-
добива реалтиозна популярност сред скад. Междувременно Вин –
аде, отгледано на улицата – за пръв път в живота си се научава да
вярва на хората около себе си. Успоредно с това започва да вярва в
идеята на Кесайър.

Вин е пратена да шпионира сред благородниците в ролята на
Валет Реноа, маада аристократка от провинциално имеие. На
един от бабовете тя се запознава с Елвнд Венчър, маада благород-
ник с идадистични възгледи. С времето той ѝ показва, че не всич-
ки благородници заслужават дошата си репутация, и въпреки въз-
раженията на Кесайър двамата се влюбват един в друг.

Групата се натъква на Аневник, който вероятно е воден от лорд
Вадстеля във времето преди неговото Възнесение. В книгата се
описува човек, различен от тирана – меаднохличен и уморен мъж,
който подага отчаяни усилия да защити народа си от Дъббината,
макар да не разбира природата на тази заплаха.

Накрая става ясно, че планът на Кесайър е много по-мощен и
не включва само опит за въоръжено събаряне на империята. Кеса-
йър преднамерено е разпространявал слухове за себе си и същевре-
менно е обучавал хората от групата да бъдат водачи и да обдуват с
хората. Истинската цел на плана му се разкрива, когато Кесайър
жертва живота си пред огромно мнозинство, превръщайки се в мъ-

ченик на скада, с което цесари да ти подтикне да се вдигнат на бунт срещу лорд Ваадстелдъ.

Един от членовете на групата, „чичото“ на Валет, представящи се с името лорд Ренод, се оказва кандара на име ОрсСюр. Кандарата се превъплътява в облика на Кессайър и продължава да разпространява слуха, че Кессайър се е възродил, за да повее скада. Оказва се също, че ОрсСюр е обвързан с Договор за Вин и трябва да я наглежда след смъртта на Кессайър.

Въшност Вин е тази, която накрая убива лорд Ваадстелдъ. Тя установява, че той не е божество, нито дори е безсмъртен – просто е открил начин да продължава живота си и да поддържа силата си, като използва едновременно ферохимия и аломантия. Той не е герой от Аневника, а е бил негов слуга и носач, ферохимик със забележителни умения. Въпреки това лорд Ваадстелдъ е много по-силен аломант от Вин. Докато двамата се сражават, Вин по някакъв начин черпи сили от мъглите, като ги гори вместо метали. Така и не разбира как е станало това. С помощта на тази сила и след като е узнала истинското име на лорд Ваадстелдъ тя успява да го победи и убие.

Последната империя е обхваната от хаос. Елънд Венчър поема властта в столицата Аугадеа и поставя хората от групата на Кессайър на управленски постове.

Изминава една година.

ЧАСТ ПЪРВА

Наследник на оценелия

1

Пиша тези слова върху стомана, защото не бива да се върва на нищо, което не е гравирано върху метал.

Армията се местеше като тъмно петно на хоризонта.

Крал Евънд Венчър стоеше неподвижно на градските стени на Аутада, загледан към вражеската войска. Дениви снежинки пепел се стелеха около него. Не приличаха на безсезонната пепел от изгорели вълкени – това беше катраненочерна, навяваща печал пепел. Напоседък Сажливите кратери отново се бяха активизирали.

Евънд усещаше как саждите се спият по лицето и дрехите му, но не им обръщаше внимание. Кърварочервеното слънце, което вече клонеше към залез, озаряваше отзад армията, дошла да отнеме Крадството му.

– Коако са? – попита тихо Евънд.

– Петдесет хиляди, по първа препенка – докаава Хам, беше опряд лакти на парашета. Като всичко останало в града и стените бяха потъмнели от годините несекващи саждопади.

– Петдесет хиляди войници... – повтори замислено Евънд. Въпреки широкоташабната наборна кампания той разполагаше само с двадесет хиляди души – и повечето бяха сеялини, с сава сданото-лишна подготовка. Но дори поддържането на една толкова малка

армия изтощаваше ресурсите им. Може би нещата щяха да са различни, ако бяха открили запасите атиум на лорд Ваадстелъ. Защото без средства управлението на Евънд бе изложено на сериозна икономическа опасност.

– Какво мислиш? – попита Евънд.

– Не знам, Ед – отвърна тихо Хам. – Кесайър беше човекът с възгледи за нещата.

– Но ти му помагаше в планирането – посочи Евънд. – Ти и останалите от групата му. Вие изработихте цялостната стратегия за свалянето на империята, а след това я осъществихте.

Хам не каза нищо. Евънд имаше чувството, че знае какво си мисли. „Кесайър беше двигателът на всичко това. Той организираше, той обмисляше, той превръщаше идеите в дела. Той беше водачът. Геният.“

Но умря преди една година, в деня, когато народът – като част от тайния му план – се надигна яростно, за да свади своя божествен император. А поседващият хаос бе възкачил на престола Евънд. Сета изглеждаше все по-вероятно да изгуби всичко, което Кесайър и хората му бяха постигнали с толкова големи усилия. Да го изгуби от един тиран, който може би щеше да е по-страшен и от лорд Ваадстелъ. Човека, доведя армията си при стените на Дугтаел.

Страф Венчър, бащата на Евънд.

– Има ли някаква възможност... да го разубедиш? – попита Хам.

– Може би – отвърна неуверено Евънд. – Ако Съборът не реши да предаде града.

– Приключиха ли?

– Не знам, честно. Боя се, че да. Тази армия ги изплаши, Хам. – „И съвсем основателно.“ – Както и да е, поне ги убедих да не правят нищо прибързано. Доксон се прибра анес, наиди?

Хам кимна.

– Малко преди пристигането на армията.

– Мисля, че трябва да съберем групата – рече Евънд. – Да потърсим някакъв начин за спасение.

– Пак няма да сме в пълен състав. – Хам се почеса по брадичката. – Дух няма да се върне по-рано от идната седмица и само лорд Ваадстелъ знае къде се е заплюял Бриз. От месеци не сме получавали сведения за него.

Евънда възрадвана и поклати глава.

– Не се сещам за нищо друго, Хам. – Той се обърна и отново отпрати взор над покрития с пепел пейзаж. Сръс свечеряването армията отвърн разпалаваше огньовете. Скоро щяха да излязат мъглите.

„Трябва да се върна в двореца и да обмисля предположението“.

– А къде изчезна Вин? – попита Хам, втренчил поглед в него.

Евънда помисли за миг, после каза:

– Знаеш ли, нямам представа.

•••

Вин се приземи безшумно на мокрия кадарърм и се огледа сред стъпяващите се мъгли. Те се увееличаваха със спускането на мрака, извиваха се в повлелка като прозрачни лъани, къдбахха се и се усукваха едни около други.

Великият град Лугтадел тънеше в тишина. Дори сега, година след смъртта на лорд Вадетеля и възхода на новото управление на Евънда, обикновените хорци предпочитатаа ношем да си стоят у дома. Страхуваха се от мъглите, традиция, която се коренеше в миналото, далече преди лорд Вадетеля да наложи своите закони. Вин закръчи все така безшумно, наострида всичките си сетива. Както винаги беше разпадна в себе си кадай и пнотриум. Кадаят подсилваше сетивата и ѝ позволяваше да вижда в нощта. Пнотриумът придаваше сила на тялото и ѝ помагаше да пристъпва леко. Тези двата – засадо с мента, благодарение на която прикриваше аомантията си от други, разпадали бронз – бяха металите, които много рядко гасеше.

Някои биха я нарекли параноична. Тя се считаше за предапазлива. И в двата случая този навик я бе спасил в няколко опасни момента.

Доближи една смълчана уличка, спря и надвърна зад вълна. Не бе разбрала как точно се горят металите, правеше го още от съвсем малка, използваше аомантията инстинктивно, преди с обучението ѝ да се заеме Келсайър. Но за нея това нямаше особено значение. Не се нуждаеше от логично обяснение за всичко като Евънда например. За нея бе достатъчно, че когато поглъща мааки частици метал, може да използва силата им.

Сиад, която ценеше високо, защото знаеше от опит какво е без нея. Дори сега тя беше далеч от обичайната представа за истински воин. С крехко тяло, нисичка и с черна коса и беада кожа, тя знаеше, че изглежда почти беззащитна. Не беше мършавото момиченце от маадекжките години на улицата, но и нямаше вид, който мъжете да намират за заплашителен.

Но това ѝ харесваше. Даваше ѝ предимство – нещо, от което се нуждаеше непрестанно.

Освен това тя обичаше нощта. Денем Лутадеа беше задушен и тесен въпреки размерите си. Ала нощем мъглите се спускаха като гъсти облаци. Като важно, меко одеяло. Огромните Питадеми се превръщаха в сенки на планини, борсите се сливаха в аморфна маса като бракувана продукция в свещодеярна.

Вин се притисна до едната стена, все така загледана в пряската. Пресетна се внимателно вътре в себе си и разпади стомана – един от металите, които бе погърнада преди малко. Почти всаната около нея се появи пластеница от прозрачни сивкави линии. Видими само за нейните очи, линиите излизаха от гърдите ѝ и се насочваха към близки източници на метала – на всички метали, независимо от вида им. Плътноста на линиите бе в съответствие с размера на металните предмети, в които опираха. Някои сочеха към бронзовите панци на вратите, други – към яките жемсезни пирони, с които бяха сковани дърските.

Тя чакаше безшумно. Нито едната от линиите не помръдаваше. Горенето на стомана бе един от лесните начини да се установи дали някой се движи наоколо. Ако носеше в себе си дори съвсем малки парчета метала, линиите щяха да го посаждат изадинически в мрак. Вин бръкна безшумно в кесията си и извади едната монета. Като всички останали късчета метала и тя имаше своя линия, сочеща към гърдите ѝ.

Тя подхвърли монетата във въздуха, мислено улови линията, разпади стомана – и Таасна. Малкият метален къс се изстреля във въздуха, пришпорван от Тааська, и саде миг издрънча по средата на улицата.

Мъглите продължаваха да се къбят. Бяха гъсти и загадъчни дори за Вин. По-плътни от обичайните дневни мъгли, по-упорити от всяко естествено природно явление, те се вихреха и въртяха,

оформиха около нея бавни потоци. Кадаят ѝ помагаше да вижда през тях. Ношта вече не беше тъй непрогледна, мъглиците не бяха токова гъсти. Ада въпреки това ги имаше.

Една сянка прекося градския площад в отговор на хвърлената монета – Вин я бе Таснада на площада като сигнал. Вин тръгна към нея и скоро различа в мрака канарата ОреСюр. Носеше различно тяло от това преди година, по времето, когато се представяше за лорд Реноа, но Вин вече бе свикнала с пещивата му глава и новия му облик, сякаш не бе познавала друг.

ОреСюр се приближи към нея и попита:

– Намерихте ли каквото търсехте, господарке? – В гласа му се даваше почитателност и лека нотка на враждабност. Както винаги.

Вин поклати глава и се огледа в тъмнината.

– Може да съм сбъркала. Може да не са ме следили. – Признаването я натъжи. Беше очаквала с нетърпение поредния ношен двубой с Наблюдателя. Все още не знаеше кой е той. През първата нош погрешно го бе взела за убиец. Може и да беше. Но от друга страна, не проявяваше почти никакъв интелес към Еабна – и съвсем нескрит към нея.

– Трябва да се върнем при стената – каза Вин. – Еабна ще се чууди къде съм.

ОреСюр кимна. В същия миг от мрака към Вин падатя дъжда от монети.